

Sygn. akt I C 1890/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o ustalenie i zapłatę

- 1. ustala na przyszłość odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. za szkody, jakie może w przyszłości ponieść powódka K. K. (1) w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 4 lipca 2010 r.;**
- 2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki K. K. (1) kwotę 42.000,- zł. (czterdzieści dwa tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia 1 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;**
- 3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki K. K. (1) kwotę 5.517,- zł. (pięć tysięcy pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,- zł. (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- 4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 636,76 zł. (sześćset trzydzieści sześć złotych i siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.**

Sygn. akt I C 1890/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 21 sierpnia 2012 (data stempla pocztowego) roku powódka K. K. (1), zastępowana przez pełnomocnika w osobie adwokata A. T. (pełnomocnictwo – k. 7), wniosła przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o ustalenie na przyszłość odpowiedzialności pozwanego za szkody, jakie może w przyszłości ponieść powódka w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 4 lipca 2010 roku oraz o zasądzenie kwoty 42.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 1 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powódka wniosła również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 57**).

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 26 lutego 2013 roku (data stempla pocztowego- k. 87) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zastępowany przez pełnomocnika radcę prawnego G. B. (pełnomocnictwo – k. 81), wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany wypłacił już powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 25.000 zł, która jego zdaniem jest odpowiednia do rozmiaru krzywdy. (**odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 77 – 86**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lipca 2010 roku K. K. (1) była uczestnikiem wypadku drogowego, którego sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. (**bezsporne zeznania świadka Ł. K. – k. 73-74, zeznania świadka K. K. (2) –k. 74-75, powódki K. K. (1) – k. 204- 207, zgłoszenie szkody na osobie k.9-13, dokumentacja zawarta w aktach szkody**).

Z miejsca zdarzenia poszkodowana została przetransportowana do W.(...) Szpitala (...)przy ulicy (...)w W., gdzie wykonano badania tomografii komputerowej głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, Rtg. W wyniku rozpoznania stwierdzono u niej obrażenia ciała w postaci złamania trzonu kości ramiennej prawej z niedowładem nerwu pachowego prawego, złamania bocznej ściany oczodołu lewego z wgłębieniem odłamów kostnych do wnętrza oczodołu, złamania bocznej ściany oczodołu lewego i złamania lewego łuku jarzmowego dwumiejscowego oraz rany lewego łuku brwiowego. (**bezsporne, karta informacyjna leczenia w szpitalnym oddziale ratunkowym – k.14, k.16, badania –k.13, k.17, k.18**).

W dniu 14 lipca 2010 r. K. K. (1) była operowana w Szpitalu (...) obrażeń. W trakcie operacji przeprowadzono u powódki repozycji złamania jarzmowo- oczodołowego po stronie lewej oraz osteosyntezy minipłytkowej bocznego brzegu lewego oczodołu. (**bezsporne, karta informacyjna z pobytu leczenia szpitalnego z Centrum (...) oddziale ratunkowym – k. 19 – 20, historia choroby – k.21- 25**).

W dniu 23 lipca 2010 roku K. K. (1) została poddana badaniu MR stawu ramienia prawego, zaś w dniach od 26 lipca 2010 do 28 lipca 2010 roku powódka przebywała w Samodzielnym (...) Szpitalu (...). A. G. (...) w O., gdzie została poddana zabiegowi konwersji unieruchomienia złamania kości ramiennej prawej oraz została zaopatrzona w O. typu D., unieruchamiającą całą prawą kończynę górną oraz całą klatkę piersiową i brzuch, usztywniającą tułów. W czasie założenia ww. O. powódka wymagała 12 godzinnej opieki. (**odpis wyniku badania MR z M. Szpitala (...) – k.27, odpis karty informacyjnej (...) k. 28-29, z opinia biegłego – k.140 zeznania świadka Ł. K. – k. 73-74, zeznania świadka K. K. (2) –k. 74-75, powódki K. K. (1) – k. 204- 207**).

W dniu 17 stycznia 2011 roku powódka została ponownie przyjęta do Kliniki (...)Twarzowej Szpitala (...), gdzie przeprowadzono operację usunięcia minipłytki z bocznego lewego oczodołu. (**odpis karty informacyjnej leczenia szpitalnego Szpitala (...) - k.34**)

W okresie od września 2014 roku do 17 stycznia 2014 roku powódka pozostawała pod opieką lekarza ortopedy oraz odbywała rehabilitację w (...). (...) Sp. z o.o.(**dokumentacja medyczna – k.31-33**).

W okresie od 5 lipca 2010 roku do 1 lipca 2011 roku K. K. (1) przebywała na zwolnieniu lekarskim. (**odpisy zwolnień lekarskich- k.35-40, odpis decyzji ZUS z dnia 12 stycznia 2011 roku- k.42-43, odpis orzeczenia lekarza orzecznika Zus z dnia 4 stycznia 2011 roku- k. 40-41, odpis zaświadczenia o utraconych zarobkach z Zespołu (...) Sp. z o.o.- k.44**).

W chwili wypadku córka powódki miała około 1 rok, była alergikiem i miała przeciwwskazania do karmienia mlekiem modyfikowanym. Powódka do dnia wypadku zajmowała się córką i karmiła ją piersią. W wyniku wypadku powódka nie mogła przez ponad rok zajmować się dzieckiem co zarówno ona jak i córka bardzo przeżyły. Obecnie powódka nie może podnosić na ręce córki. Przed wypadkiem K. K. (1) jeździła na rowerze, co obecnie sprawia jej trudność.

(zeznania świadka Ł. K. – k. 73-74, zeznania świadka K. K. (2) – k. 74-75, powódki K. K. (1) – k. 204-207)

W chwili obecnej K. K. (3) w dalszym ciągu odczuwa skutki wypadku. Podczas zmiany pogody często dokuczają jej nawracający ból. Nie ma ona co prawda przeciwwskazań do amatorskiego uprawiania sportu i lżejszych prac fizycznych, ale ma ograniczone możliwości wykonywania cięższych prac fizycznych (podnoszenia i przenoszenia przedmiotów powyżej 15 kg) oraz trudności przy podnoszeniu przedmiotów cięższych niż 10 kg ponad poziom głowy. **(opinia biegłego w dziedzinie ortopedii i traumatologii – k.103v.).**

Powódka w wyniku wypadku doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z urazem upośledzającym funkcje prawej kończyny górnej. U powódki nastąpiło duże przemieszczenie łokciowe - zagięcie osi 25° kości ramiennej. Uszczerbek na zdrowiu z tego powodu to 20%. Nadto powódka w wyniku wypadku doznała trwałego uszczerbku powłok twarzy w wysokości 1% oraz złamania szczęki żuchwy z przemieszczeniem odłamów w wysokości 5%. Zatem łączny trwały uszczerbek na zdrowiu jaki odniosła powódka w wyniku wypadku wyniósł 26%. Biegły z zakresu chirurgii szczękowej nie wykluczył możliwości pogorszenia stanu zdrowia powódki w przyszłości. **(opinia biegłego w dziedzinie ortopedii i traumatologii – k. 103- 103verte), uzupełniająca opinia biegłego – k. 140-140verte) opinia biegłego specjalisty chirurgii szczękowej – k. 164-117)**

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał, że zachodzą podstawy do przejścia odpowiedzialności i przyznał K. K. (1) kwotę 37.772,69 zł w tym kwotę 25.000,00 tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i doznane obrażenia ciała **(potwierdzone dokumentacją z akt szkody – k. 79).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a powołane wyżej, dokumenty, a także w oparciu o dołączone akta szkody. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana w przeważającej części przez żadną ze stron oraz nie ujawniły się wobec nich wątpliwości co do ich prawdziwości lub autentyczności.

Sąd oparł się także na opiniach biegłych oraz zgromadzonych oraz zeznaniach świadków Ł. K. i K. K. (2) oraz powódki.

Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu przytoczone przez świadków okoliczności znajdują odbicie w znajdującym się w aktach sprawy materiale dowodowym. Nadto zdaniem Sądu zeznania te są szczerze, spójne i logiczne, a brak było podstaw do tego, ażeby odmówienia im waloru wiarygodności. Sąd nie zaobserwował także, aby świadkowie próbowali w swoich zeznaniach przedstawiać opisywane wydarzenia w sposób nadmiernie subiektywny i stawiający sytuację procesową powoda w korzystniejszym świetle.

Odnosnie zaś zeznań powódki, Sąd obdarzył je wiarą w całości, albowiem są logiczne, spójne oraz korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd uznał także za w pełni wiarygodne zeznania odnoszące się do sytuacji zawodowej powódki oraz sposobu radzenia sobie z problemami jakie powstały w związku z wypadkiem w jego życiu osobistym i zawodowym.

Sąd dokonał oceny opinii biegłych sądowych z uwzględnieniem poziomu wiedzy biegłych, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanego stanowiska, wyrażonych w nich ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w nich poglądów.

Zdaniem Sądu opinie dwóch biegłych zostały sporządzone rzetelnie. Twierdzenia biegłych zamieszczone w opiniach poparte są rzeczą, logiczną i spójną argumentacją. Biegli wskazali przesłanki swego rozumowania, które prowadziły ich do ostatecznych konkluzji. Opinie biegłych zawierają wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Opinie zawierały ponadto wymagane uzasadnienia, a także opis wywiadów przeprowadzonych z powodem. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych pozwoliły w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności

wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłych. Co prawda część ustaleń biegłego w dziedzinie ortopedii i traumatologii była poddana krytyce ze strony pozwanego, co do ustalenia wysokości uszczerbku na zdrowiu, jednakże zdaniem Sądu wątpliwości w zakresie, w jakim wyrażał je (...) S.A. zostały rozwiązane przez złożenie dodatkowej uzupełniającej opinii, która w sposób wyczerpujący udzielała odpowiedzi na podniesione wątpliwości. (k.113-114, k.140-140verte). Pozwany nie kwestionował tej opinii. Nie kwestionował także opinii biegłego specjalisty chirurgii szczękowej. Nadto w ocenie Sądu nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego je biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie podkreślić należy, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 4 lipca 2010 r., kwestionował jedynie wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia, wskazując, że wysokość wypłaconego w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę - w całości kompensowała cierpienia K. K. (1).

Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Paragraf 2 powołanego artykułu stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przechodząc do oceny zasadności powództwa wniesionego w oparciu o art. 445 § 1 k.c. Sąd uznał je za zasadne w całości.

Krzywda, której wyrównanie w ramach zadośćuczynienia przewiduje przepis art. 445 § 1 k.p.c., polega na odczuwaniu cierpienia fizycznego (ból i innych dolegliwości) i psychicznego (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z wypadkiem). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpienia osoby poszkodowanej (tak: Gerard Bieniek w: Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga trzecia, Zobowiązania, teza 13 i 14 do art. 445, s. 431 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003).

Ustawa w powołanym przepisie stwierdza jedynie, że sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Wobec tego Sąd, ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, odwołał się do kryteriów wypracowanych w tym zakresie przez orzecznictwo. Zgodnie z dorobkiem judykatury, określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien zatem wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień psychicznych i fizycznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody. W tym kontekście Sąd zważył, że powódka doznała cierpienia fizycznego, gdyż w wyniku wypadku doszło u niej do uszkodzenia kości oraz licznych urazów.

Po doznanych obrażeniach fizycznych powódka była diagnozowana i hospitalizowana a nadto przeszła kilka operacji. W wyniku wypadku u powódki nastąpiły również cierpienia psychiczne w postaci naruszenia wyjątkowej więzi z córką, którą na co dzień przed wypadkiem karmiła piersią i opiekowała się. Dotychczasowa relacja została mocno ograniczona, zaś pełną opiekę na dzieckiem musieli przejąć ojciec i babcia.

Konsekwencją wypadku z dnia 4 lipca 2010 r. było zatem cierpienie powódki. Ponadto powódka doznała uszczerbku na zdrowiu, które biegły ortopeda i biegły z zakresu chirurgii szczękowej określili na łącznie 26% (20% + 6%).

Okolicznością, której nie można było pominąć przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia jest także fakt, iż przed wypadkiem powódka była osobą sprawną i aktywną (w chwili wypadku miała 30 lat). Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż powódka w związku z wypadkiem została obciążona dolegliwościami rzutującymi na jej dalsze życie. W związku z wypadkiem sytuacja życiowa powódki uległa znacznemu pogorszeniu chociażby z powodu uniemożliwienia takich czynności jazdy na rowerze, prac wymagających wysiłku fizycznego oraz ogólnego ograniczenia sprawności. W skutek wypadku przez rok była niezdolna do jakiegokolwiek pracy, w tym czasie nie mogła opiekować się swoją roczną córką, jednocześnie przez 2 miesiące sama wymagała 12 godzinnej opieki. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze również to, że powódka w żaden sposób nie przyczyniła się do powstania szkody. Ostatecznie w ocenie Sądu pod uwagę należało wziąć rażącą wręcz dysproporcję między określeniem procentowego uszczerbku na zdrowiu przez pozwanego a przez biegłych sądowych. Różnica między 13% a 26% jest na tyle znacząca, iż nie można mówić w tej sytuacji o ewentualnym wahaniu wynikającym z normalnej różnicy w ocenie merytorycznej pewnych aspektów.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zasadnym jest przyznanie powódce dalszego zadośćuczynienia w kwocie 42.000 zł oprócz już wypłaconego powódce świadczenia z tego tytułu przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego szkody w kwocie 25.000 zł.

Z uwagi na to, że celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych – dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Z tego względu w orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (por. wyrok SN z dnia 18.05.2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206).

Mając więc powyższe na uwadze, określając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął także pod rozwagę, że zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne (confer Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepublikowany).

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, jak też rodzaj wykonywanej pracy, szanse

na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (confer wyrok Sadu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX nr 369691, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., I CR 862/75, niepublikowany).

I wreszcie na koniec należy wskazać, iż zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny i jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może mieć charakteru symbolicznego (confer wyrok Sadu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1978 r., IV CR 99/78, niepublikowany, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, niepublikowany). Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725).

Mając na uwadze powyżej wskazane kryteria i opisane wcześniej doznane przez powódkę cierpienia fizyczne i psychiczne należy uznać, iż kwota w łącznej wysokości wynosząca 67.000 złotych jest adekwatna do doznanej przez K. K. (1) krzywdy. Sąd miał bowiem na uwadze, że wypadek, w którym pozwana uczestniczyła doprowadził do ograniczenia jej aktywności życiowej eliminując ją przez długi okres z życia towarzyskiego, a także zaburzając relacje między powódką jako matką, a jej małym dzieckiem. Powódka musiał zmagać się z dolegliwościami natury psychologicznej, przez okres roku wyłączona była z życia zawodowego, a przez okres 2 miesięcy wymagała 12 godzinnej opieki. Obecnie ma trudności z jazdą na rowerze oraz podnoszeniem przedmiotów prawą ręką powyżej głowy. Nie może brać dziecka na ręce, jak również podnosić przedmiotów powyżej 15 kilogramów. Podstawowe czynności jak ubieranie zajmują jej znacznie więcej czasu.

Wobec faktu, że pozwany wypłacił już na rzecz powoda kwotę 25.000 złotych ww. kwotę należało skompensować o tę właśnie wysokość.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych w stosunku do kwoty odszkodowania oparto na art. 481 § 1 i 2 k.c. Stosownie do przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 2 ww. ustawy w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Po przeprowadzonej analizie akt sprawy wskazać należy, że pozwany nie dochował terminu wynikającego z art.14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych na wypłacenie odszkodowania w terminie 30 dni.

Pozwana po zgłoszeniu szkody, wielokrotnie wzywała pozwanego do zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność w zakresie zadośćuczynienia w piśmie z dnia 31 października 2011 roku (k.56), wobec czego za datę początku liczenia odsetek należy przyjąć 1 listopada 2011 roku. (punkt 2 wyroku)

Naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przez zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące

powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia (uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 17.04.1970 r., III PZP 34/69, OSNCP 1970, nr 12, poz. 217).

W niniejszej sprawie istnieją podstawy do ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku mogące się ujawnić w przyszłości albowiem biegły z zakresu chirurgii szczękowej nie wykluczył, iż stan zdrowia powódki może ulec pogorszeniu.

Sąd mając zatem na uwadze powyższe, ustalił odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. w W. za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 4 lipca 2010 r., mogące się ujawnić w przyszłości. (punkt 1 wyroku).

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód obowiązany był na podstawie ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, uiścić opłatę stosunkową od pozwu w kwocie 2.100,00 zł. Kosztami niezbędnymi poniesionymi przez powoda w toku procesu były także koszty zastępstwa procesowego reprezentującego go pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a także opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz zaliczki na poczet opinii biegłego w wysokości 1.000 zł (punkt 3 wyroku).

Zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W niniejszej sprawie powód wygrał w całości, a zatem pozwany winien zwrócić kwotę 636,76 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Dlatego Sąd orzekł jak w pkt. 4 wyroku.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...);

Dnia 04.12.2014 r.